Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 68 931 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn, afkomstig van Konye.
Op 23 november 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 4 november 2010 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon gehecht worden aan uw SCNC-engagement. U tekende op 25 november 2010 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 7 februari 2011 de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigde. U keerde niet terug naar Kameroen.

Op 28 februari 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U legde in het kader van deze aanvraag volgende nieuwe documenten voor : een consultatieboekje van het Konye Health District, een ondersteuningsbrief van een Kameroense advocate (dd.18/2/2011) en een 'escape report' van de gendarmerie brigade in Konye (dd.18/11/2009). U haalt bovendien aan dat u niet akkoord bent met de beslissing van uw eerste asielaanvraag en stelt dat er een misverstand was. Bovendien verklaart u in contact te zijn met uw familie die u meldt dat u nog steeds door de Kameroense autoriteiten gezocht wordt.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er dient immers te worden vastgesteld dat tijdens uw eerste asielaanvraag reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw SCNC-engagement. De 'misverstanden' waarop u zich tijdens het gehoor in uw tweede asielaanvraag beroept werden reeds aangehaald en besproken tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de motivering van de Commissaris-generaal bleef staan. Bijgevolg worden deze elementen hier niet meer herhaald. Ook de documenten die u reeds tijdens uw eerdere asielprocedure voorlegde worden hier niet opnieuw besproken.

Wat betreft de nieuwe documenten die u pas in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat documenten enkel als bewijs kunnen worden weerhouden indien ze worden ondersteund door geloofwaardige en consistente verklaringen. Een document op zich dat niet ondersteund wordt door dergelijke verklaringen of dat zelfs gepaard gaat met ongeloofwaardige verklaringen kan bezwaarlijk als bewijs worden weerhouden. Wat betreft het gezondheidsboekje dat u voorlegt kan bovendien worden opgemerkt dat u verwarrende verklaringen aflegde over de manier waarop het in uw bezit is gekomen in België. U verklaart eerst dat u niet weet hoe uw familie er aan kwam in Kameroen -het lag immers bij u thuis en u woonde niet meer bij uw ouders- (zie gehoor CGVS, p.3-4) om vervolgens te stellen dat het uw Kameroense advocate was die het in een pakket bezorgde aan uw familie. Wanneer dan gevraagd wordt hoe uw advocate eraan kwam, stelt u weer dat zij het toch niet aan uw familie gaf, maar enkel de andere documenten bezorgde aan uw familie en dat uw familie reeds over uw gezondheidsboekje beschikte (zie gehoor CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat u zich zou vergist hebben of dat er een misverstand zou geweest zijn in uw uitleg betreffende uw gezondheidsboekje aangezien de initiële vragen (door wie werd het ziekenboekje opgestuurd ? Waar lag het in Kameroen ? Wie is het gaan halen ?) enkel handelden over uw gezondheidsboekje en de overige documenten helemaal niet aan de orde waren. Uw antwoord dat uw advocate het aan uw familie bezorgde kan dus geen betrekking gehad hebben op andere documenten dan uw gezondheidsboekje. Uw uitleg achteraf dat uw familie het boekje toch al had is dan ook totaal inconsistent. Verder kan betreffende dit boekje worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat pas na de handtekening van de dokter en de stempel ter 'officialisering' van het document nog de vermelding volgt dat u in detentie werd mishandeld. Nergens blijkt trouwens in welke omstandigheden (door wie) u zou zijn mishandeld, noch om welke reden u zou zijn vastgehouden.

Wat betreft de ondersteuningsbrief - 'Affidavit on the imminent risk of persecution of (B.n.C.)' - van uw Kameroense advocate kunnen ook enkele opmerkingen worden gemaakt die de inhoud en authenticiteit ervan ernstig in vraag stellen. Vooreerst rijzen er vragen met betrekking tot uw verklaringen als zou u inderdaad een advocaat gehad hebben in Kameroen om uw beweerde zaak op te volgen. Zo verklaarde u tijdens uw tweede asielaanvraag plots dat advocate (E.E.N.), die uw ondersteuningsbrief zou hebben opgesteld, reeds in uw zaak betrokken was toen u nog in Kameroen verbleef. U verklaarde dat zij u kwam opzoeken in het politiekantoor toen u evenwel reeds vrijgelaten was na uw eerste detentie (zie gehoor CGVS, 2e asielaanvraag, p. 4). U verklaart verder dat uw familie haar probeerde te contacteren tijdens uw tweede en derde detentie maar dat ze toen niet bereikbaar was (zie gehoor CGVS 2e asielaanvraag, p.4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u echter dat u geen juridische bijstand kreeg en dat uw advocate steeds werd weggestuurd (zie verklaring DVZ, dd. 28/02/2011, nr.37). U maakte voor het CGVS echter nooit gewag van het feit dat uw advocate zou zijn weggestuurd. Integendeel, tijdens uw eerste asielaanvraag stelde u zelfs uitdrukkelijk dat u nooit de middelen had om naar een advocaat te gaan in Kameroen en dat u geen zaak had om naar een advocaat te gaan (zie gehoor CGVS 1e asielaanvraag, p.16). Uw verklaring tijdens uw 2^{e} asielaanvraag dat u uw advocate niet vermeldde tijdens uw 1e asielaanvraag omdat ze eigenlijk geen enkele rol speelde is dan ook niet ernstig aangezien u zelfs duidelijk ontkende een advocaat onder de arm genomen te hebben omdat u daartoe de middelen niet zou gehad hebben, wat met uw huidige verklaringen manifest in strijd is. Verder kan nog worden opgemerkt dat een dergelijke affidavit, zeker gezien uw tegenstrijdige

verklaringen met betrekking tot de betrokkenheid van deze advocate, geen garanties biedt op de werkelijkheid van de inhoud ervan. Immers, het is de opdracht van een advocaat zijn cliënt te verdedigen en aangezien uw advocate hiervoor ook duidelijk wordt betaald (zie gehoor CGVS, p.4) kan dergelijk document bezwaarlijk als objectief bewijs worden weerhouden.
Ten slotte kan worden opgemerkt dat ook het derde document dat u voorlegt tijdens uw tweede asielaanvraag meerdere vragen oproept. Zo vermeldt het document 'escape report', reeds opgesteld in november 2009, duidelijk dat een kopie werd verzonden naar 'redeem house of law', het beweerde advocatenkantoor van uw advocate (zie gehoor CGVS, p.4). U stelde tijdens uw eerste asielaanvraag echter duidelijk dat u geen advocaat had wegens gebrek aan middelen (zie gehoor CGVS 1e asielaanvraag, p.16) en u verklaarde voor de DVZ dat u geen recht had op juridische bijstand (zie verklaring DVZ, dd. 28/02/2011, nr.37), wat het wel heel opmerkelijk maakt dat de Kameroense autoriteiten dergelijk document naar uw advocaat zouden sturen. Bovendien bent u ook hier opnieuw inconsistent in uw verklaringen over hoe uw advocate aan dit document zou geraakt zijn. Eerst verklaarde u dat u er zeker van bent dat ze naar de gendarmerie gegaan is of dat ze het misschien naar haar gestuurd hebben (zie gehoor CGVS 2e asielaanvraag, p.5). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom ze een document van 2009 nu pas doorstuurde naar u, verklaarde u dat ze het misschien toch zelf is moeten gaan halen. Wanneer u daarop gezegd wordt dat het document wel degelijk vermeldt dat ze een kopie kreeg, valt u weer terug op uw verklaring dat ze het misschien kreeg of misschien is moeten gaan halen (zie gehoor CGVS, p.5). U weet bijgevolg eigenlijk helemaal niet hoe het document van 2009 in haar bezit is gekomen en waarom het u pas nu bereikt heeft.
Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.
De overige documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, legde u ook reeds voor in het kader van uw eerste asielaanvraag en deze werden bijgevolg reeds besproken door het Commissariaat-generaal en/of door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past de elementen in deze definitie, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op zijn situatie.

Verzoeker is van mening dat verweerder met de nieuwe elementen die hij heeft bekomen geen rekening houdt en geen grondig onderzoek heeft verricht. Uit het gehoorverslag blijkt dat verweerder met een grote vooringenomenheid aan het onderzoek van de tweede asielaanvraag is begonnen. Het is duidelijk dat de eerste asielaanvraag en de beslissingen die in deze aanvraag werden genomen de basis vormen bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag. Verzoeker kreeg geen oprechte kans om verweerder te overtuigen van zijn SCNC-engagement en zijn risico op vervolging in Kameroen. Aldus was het van meet af aan weinig waarschijnlijk dat hij als vluchteling zou worden erkend en werd geen objectief onderzoek verricht naar aanleiding van de tweede asielaanvraag. Verweerder stond niet open voor de nieuwe elementen maar blijft volhouden aan de afwijzende argumenten van de eerste asielaanvraag. Daar waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers eerste asielaanvraag, duidt dit volgens verzoeker andermaal op vooringenomenheid in hoofde van verweerder. Verweerder zocht enkel naar bevestigende elementen. De verdere argumentatie in de bestreden beslissing toont aan dat verweerder niet de intentie had om objectief onderzoek te voeren naar verzoekers relaas.

Aangezien verweerder verwijst naar de eerste asielaanvraag van verzoeker, herhaalt en citeert verzoeker zijn argumentatie zoals aangehaald in de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tijdens de eerste asielaanvraag. Verzoeker volhardt in deze argumentatie.

Inzake zijn gezondheidsboekje wijst verzoeker erop dat de vermeende inconsistente verklaringen werden afgelegd in enkele minuten tijd. Het is onlogisch dat hij, als intelligent persoon, in een paar minuten tegenstrijdigheden zou trachten te verkopen. Verzoeker stelt dat het gezondheidsboekje door zijn familie werd opgehaald in zijn appartement. Zijn advocaat bezorgde de 'affidavit' en het 'escape report' aan zijn familie. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij bij de initiële vraagstelling de andere documenten in zijn relaas betrok. Verweerder liet na om te vragen wat zich nog in het pakket bevond en kon dan ook niet zonder meer een tegenstrijdigheid afleiden.

Wat betreft de tegenstrijdigheden betreffende de bijstand door zijn advocaat benadrukt verzoeker dat hij tijdens de eerste asielaanvraag niet heeft verklaard dat hij omwille van een gebrek aan middelen geen advocaat had in Kameroen. Hij heeft verklaard dat hij niet degene was die zijn advocaat betaalde doch dat het zijn ouders waren die deze betaalden. Het was immers de familieadvocaat die trachtte hem bij te staan. Verzoeker ging tijdens de eerste asielaanvraag niet dieper in op de pogingen van deze advocaat om hem te bezoeken en de pogingen van zijn familie om de advocaat te contacteren aangezien deze eigenlijk geen enkele rol had gespeeld. Verzoeker verklaarde dit ook spontaan tijdens het gehoor. Tijdens deze asielaanvraag geeft verzoeker meer details over hetgeen de familieadvocaat heeft gedaan aangezien deze hen heeft geholpen met de afgifte van documenten, hetgeen een aanvulling betreft en geen tegenstrijdigheid. Verzoeker merkt op dat hij tijdens zijn detentie geen juridische bijstand kreeg. De advocaat kwam langs nadat hij werd vrijgelaten en werd bijgevolg weggestuurd. Daarna kon de familie van verzoeker de advocaat niet meer bereiken.

Aangaande het 'escape report' citeert verzoeker zijn verklaringen van bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en stelt hij dat uit deze verklaringen duidelijk blijkt dat hij op het ogenblik van het gehoor niet wist hoe het document terecht kwam bij de familieadvocaat. Hij heeft bijkomende inlichtingen ingewonnen bij zijn familie. Zijn advocaat moest het document gaan halen bij de gendarmerie, nadat verzoekers ouders hierom verzochten. Dergelijke documenten worden immers niet automatisch verstuurd naar de advocaten. Ook in België krijgen advocaten vaak niet automatisch documenten toegestuurd.

Verzoeker verwijt verweerder een gebrek aan objectiviteit, zoals reeds werd opgemerkt tijdens de eerste asielprocedure. Reeds tijdens de eerste asielaanvraag wees hij erop dat de heer N.D. in een schrijven van 17 januari 2011 zijn bezorgdheid en wil tot medewerking meedeelde en ook verzoeker zelf heeft nauw contact met N.D. betreffende zijn zaak. Volgens verzoeker is het niet duidelijk waarom verweerder heeft nagelaten zijn advocaat te contacteren om zijn verhaal te verifiëren. Verzoekers advocaat in België heeft met deze advocaat contact opgenomen en de advocaat heeft hierop schriftelijk geantwoord. Uit dit antwoord blijkt dat zij bereid is haar medewerking te verlenen. Verweerder heeft echter nagelaten objectief onderzoek te verrichten en verzoekers verklaringen te verifiëren doch beslist op een subjectieve manier.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker baseert zich in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als deze die hij aanvoerde in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Meer bepaald zou hij actief lid geweest zijn van de SCNC en ingevolge dit lidmaatschap meermaals zijn gearresteerd, gedetineerd en mishandeld (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 10, nr.37). Bij arrest nr. 55 619 van 7 februari 2011 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas daar (i) zich dermate aperte lacunes voordeden in zijn kennis inzake de SCNC dat aan zijn beweerde lidmaatschap van deze partij niet het minste geloof kan worden gehecht; (ii) het tevens, gelet op zijn beweerde lidmaatschap, opmerkelijk is dat hij nooit aanwezig zou zijn geweest op een één oktoberviering; (iii) de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen verder wordt ondergraven doordat hij dienaangaande vage en weinig aannemelijke verklaringen aflegde; (iv) hij geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en des te meer klemt daar hij over zijn reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker de volgende nieuwe elementen bij (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 13: documenten; rechtsplegingsdossier, stuk 1): een consultatieboekje, een 'escape report' van 18 november 2009, een affidavit van zijn Kameroense advocaat van 18 februari 2011, de omslagen waarin de voormelde stukken naar België werden verstuurd en een e-mail van zijn Kameroense advocaat van 21 juni 2011.
De overige door verzoeker neergelegde stukken en artikels werden reeds tijdens zijn eerste asielprocedure bijgebracht en mee in de besluitvorming betrokken in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn argumentatie herhaalt zoals aangehaald tijdens de beroepsprocedure tijdens zijn eerste asielaanvraag, hierin volhardt en verwijst naar het reeds tijdens de eerste asielprocedure aangehaalde gebrek aan objectiviteit van het onderzoek van zijn relaas en naar het feit dat er reeds toen op werd gewezen dat de heer N.D. bereid is informatie te geven aan de Belgische asielinstanties, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van onderhavig beroep niet bevoegd is opnieuw te oordelen over de argumentatie en de stukken zoals aangebracht door verzoeker in zijn eerste asielaanvraag. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker beticht de commissaris-generaal van vooringenomenheid en dit omwille van het feit dat hij tijdens het gehoor niet opnieuw de gelegenheid kreeg in te gaan op de motieven die door hem werden uiteengezet en die reeds werden besproken tijdens zijn eerste asielprocedure, alsmede dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de vaststellingen gedaan tijdens zijn eerste asielaanvraag.
Verzoeker brengt echter geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op enige partijdigheid van de commissaris-generaal of waaruit blijkt dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. De ambtenaren van het CGVS hebben immers geen persoonlijk belang bij de behandeling van de asielaanvraag en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Uit het loutere feit dat tijdens het gehoor niet opnieuw werd ingegaan op de vaststellingen die tijdens verzoekers eerste asielaanvraag werden gedaan, zowel door de commissaris-generaal als door de Raad, en dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar de besluiten inzake deze eerste asielaanvraag, kan geenszins enige vooringenomenheid worden afgeleid. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht verwezen naar verzoekers eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal dient, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, immers alle objectieve gegevens na te gaan die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de vaststellingen gedaan tijdens vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Dat de commissaris-generaal niet open zou hebben gestaan voor de nieuwe elementen die door verzoeker werden aangebracht of deze niet objectief zou hebben onderzocht kan evenmin worden

aangenomen. Verzoeker kreeg tijdens het gehoor uitgebreid de kans om de nodige uitleg te verschaffen bij de door hem aangebrachte nieuwe elementen (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 4) en deze elementen werden, zo blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, wel degelijk aan een grondig en objectief onderzoek onderworpen en besproken.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde nieuwe elementen dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij geen aannemelijke uitleg verschaft waarom hij niet eerder dergelijke documenten kon bekomen. Bij het CGVS verklaarde hij in dit kader: *"Ik kwam niet echt goed overeen met mijn familie vroeger en daarom had ik heel wat documenten niet tijdens 1e aa"* (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 4, p.2). Tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde hij echter op 2 september 2010 dat hij nog contact had met zijn zus in Kameroen, dat zijn ouders bezorgd waren over hem en dat hij tevens in contact stond met N.D. en stelde hij: *"Ze probeerden echt documenten te geven. Ze probeerden document van mijn opsluiting te krijgen etc, maar lukte niet"* (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 4, p.3-4, 17).

Verzoeker legde, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, wel degelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of hij in Kameroen al dan niet beschikte over een advocaat. Wanneer hem tijdens de eerste asielaanvraag werd gevraagd of hij naar een advocaat ging in Kameroen na zijn ontsnapping, antwoordde hij: *"Ik had nooit de middelen (…) Ik had geen zaak om naar een advocaat te gaan"* (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 4, p.16). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij of zijn familie over een advocaat zouden hebben beschikt die hem trachtte bij te staan, deze familieadvocaat in het kader van voormelde vraagstelling had vermeld. Voorts verklaarde verzoeker tijdens onderhavige asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ): *"Tijdens mijn opsluitingen werd ik mishandeld, kregen we te weinig eten en was er geen medisch bijstand toen we ziek werden. Er was geen juridische bijstand. Mijn advocate werd steeds weggestuurd"* (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 10, nr.37). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker de pogingen van zijn advocate om hem te bezoeken situeerde tijdens zijn opsluitingen. Dit laat geen ruimte voor de stelling bij het CGVS en in het verzoekschrift dat zijn advocate de eerste maal werd weggestuurd omdat hij reeds was vrijgelaten en bij de tweede en derde detentie niet te bereiken was (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 4, p.4). Gelet op voormelde tegenstrijdigheden kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij reeds in 2009 zou zijn bijgestaan door een familieadvocaat.
Dit klemt nog des te meer daar het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien deze reeds in Kameroen zou hebben beschikt over een familieadvocaat, er slechts in februari 2011 in zou slagen contact op te nemen met deze advocaat. Zijn eerste asielaanvraag dateert immers reeds van 23 november 2009 en verzoeker vermeldde tijdens deze asielaanvraag (*cf. supra*) op 2 september 2010 dat hij contacten onderhield met zijn thuisland, alsmede dat deze er alles aan deden om documenten over zijn opsluiting te bekomen (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 4, p.4; stuk 14).
Gelet op het voorgaande kan bezwaarlijk enige bewijswaarde worden toegekend aan de affidavit die door verzoekers (familie)advocaat is opgesteld en waarin deze integraal zijn asielrelaas bevestigt, te meer daar de affidavit een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertoont en uitdrukkelijk werd opgesteld ten behoeve van verzoeker en ter ondersteuning van zijn asielaanvraag in België. Bovendien kan worden opgemerkt dat het de opdracht is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te verdedigen en dat deze hiervoor wordt betaald, zodat aan de affidavit *in casu* geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en deze geen garanties biedt voor de werkelijkheid van de inhoud ervan.

Daar blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan de betrokkenheid van verzoekers familieadvocaat in het kader van zijn beweerde arrestaties en detenties en hij bovendien bij de DVZ aangaf dat er geen juridische bijstand was (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 10, nr.37), kan evenmin bewijswaarde worden toegekend aan het 'escape report' van 18 november 2009 dat hij via zijn advocaat zou hebben bekomen. Op dit 'escape report' staat immers vermeld dat een kopie hiervan was bestemd voor het kantoor van verzoekers advocaat.
Daarenboven is het niet plausibel dat de Kameroense autoriteiten dit 'escape report', waarin wordt opgeroepen om verzoeker opnieuw op te pakken en over te dragen aan de politie, zouden overmaken aan zijn advocaat daar dit bezwaarlijk een effectieve opsporingsprocedure is.
Voorts blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS helemaal niet bleek te weten hoe zijn advocaat in het bezit zou zijn gekomen van het 'escape report' en niet kon aangeven waarom dit hem nu pas bereikte, hetgeen hij overigens uitdrukkelijk erkent in het verzoekschrift. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij zich hieromtrent voorafgaand aan het gehoor zou hebben geïnformeerd. Daar waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn advocaat het document moest gaan halen en dat zulke documenten niet

automatisch worden verstuurd naar advocaten, dient te worden opgemerkt dat het, gelet op deze verklaringen, niet aannemelijk is dat het 'escape report' zou vermelden dat een kopie ervan bestemd was voor de advocaat van verzoeker. Bovendien verklaart hij hiermee, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake het contact met zijn thuisland en zijn advocaat, hoe dan ook niet waarom dit stuk hem niet eerder bereikte.
Bovendien is het bevreemdend dat een dergelijk rapport zou zijn gericht 'aan wie het aanbelangt' (*"to whom it may concern"*). Voorts is het bevreemdend dat op het rapport enerzijds een aantal specifieke kenmerken worden vermeld die moeten toelaten verzoeker te identificeren doch anderzijds slechts een aantal vanzelfsprekendheden worden opgenomen, zoals het feit dat zijn huid en oren donker zijn, dat hij zwart haar en witte tanden heeft en dat zijn neus, ogen, gezicht en lichaam normaal zijn.

Verzoeker tracht ten onrechte de inconsistentie omtrent de wijze waarop hij zijn gezondheidsboekje bekwam, toe te schrijven aan het feit dat hij in zijn antwoord op de initiële vraagstelling de andere documenten betrok. Aanvankelijk stelde hij dat het in zijn huis lag en dat hij niet wist hoe ze hieraan kwamen. Vervolgens stelde hij: *"Mijn advocaat (…) gaf het in pakket aan mijn familie"*. Onmiddellijk daarna wijzigde hij zijn verklaringen en stelde hij dat zijn familie dit boekje al had en dat zijn advocate de andere documenten bezorgde aan zijn familie (administratief dossier tweede aanvraag, stuk 4, p.4). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, indien het boekje zich daadwerkelijk reeds bij zijn familie bevond, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn hoger aangehaalde verklaringen inzake het contact met zijn thuisland, dit eerder zou hebben neergelegd. Bovendien laat verzoeker de terechte vaststelling ongemoeid dat het merkwaardig is dat pas na de handtekening van de dokter en de stempel ter 'officialisering' van het document nog de vermelding volgt dat hij in detentie zou zijn mishandeld, alsmede dat nergens blijkt in welke omstandigheden of door wie hij zou zijn mishandeld, noch om welke reden hij zou zijn vastgehouden.

De neergelegde omslagen en de mail van verzoekers advocate van 21 juni 2011 die bij het verzoekschrift wordt gevoegd bevatten geen gegevens die de tijdens verzoekers eerste asielaanvraag teloorgegane geloofwaardigheid van zijn SCNC-lidmaatschap en problemen kunnen herstellen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er in onderhavige, tweede asielaanvraag niet in de tijdens de eerste asielaanvraag teloorgegane geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde asielmotieven te herstellen.

Daar waar verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt dat deze geen contact opnam met zijn advocate in Kameroen, die nochtans blijkens haar mail van 21 juni 2011 bereid is mee te werken, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake zijn asielaanvraag, zoals reeds hoger aangegeven, in wezen berust bij verzoeker zelf en dat het aan hem is om zijn relaas aannemelijk te maken en te staven. Het is niet de taak van de commissaris-generaal noch deze van de Raad om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Bovendien kan, gelet op het feit dat deze advocate reeds een affidavit opstelde ten behoeve van verzoeker waarin diens asielrelaas integraal wordt bevestigd, niet worden ingezien op welke wijze een eventuele bijkomende contactopname met verzoekers advocate in Kameroen van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden beslissing en wordt dit door verzoeker evenmin uitgewerkt in zijn verzoekschrift. In dit kader kan voorts worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dat geen geloof kan worden gehecht aan de betrokkenheid van verzoekers advocate in het kader van zijn beweerde arrestaties en detenties, alsmede dat deze advocate niet kan worden beschouwd als objectieve bron daar zij wordt betaald om verzoekers belangen te verdedigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *"de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (…)"* en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".*

Verweerder heeft volgens hem nagelaten de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te motiveren. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gezien zijn lidmaatschap van de SCNC vaststaat zal hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en zal een terugkeer minstens artikel 3, 5, 10 en 11 van het EVRM

schenden. Ter staving haalt verzoeker een aantal algemene artikelen aan inzake de situatie van SCNC-leden in Kameroen.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn *in casu* zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker baseert de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de door hem aangehaalde artikelen van het EVRM en de motiveringsplicht op zijn lidmaatschap van de SCNC. Reeds hoger werd echter vastgesteld dat noch aan verzoekers voorgehouden lidmaatschap van de SCNC noch aan de problemen die hij ingevolge dit lidmaatschap beweert te hebben ondervonden enig geloof kan worden gehecht (zie *sub* 2.2.). Bijgevolg kan hoe dan ook niet worden aangenomen dat de door hem aangevoerde artikelen zijn geschonden en toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN W. MULS